

покана да го заведе в Търнов за няколко седмици като гост на Българския двор. Войските останаха на почивка, разположени в два стана под леко оснежения Витош, а императорската дружина потегли към престолнината.

Никога до сега латински император не беше пристъпвал гордото гнездо на Асеновци – като свободен и равноправен гост. Роберт бе любопитен да види мястото където бе загинал вуйчо му Бодуен, обкръжен с булото на неразгадаема тайна.

Иоан Асен посрещна знатните люде още при първия хемски проход. И с първия взор, който хвърли връз високия си гост, той разбра, че Роберт носи най-сетне дългоочакваната вест.

В златопечатна вула крал Андрея му известяваше, че всички пречки са отстранени, че младата невеста е напълно готова с веното си и, че свадбата може да стане в първите седмици след Великите пости.

Вулата още не беше стигнала до ръцете на старата царица Елена, когато цял Търнов знаеше вече радостната новина. Любопитството и веселото възбуждение, което предизвикваше пристигането на високите гости, в миг се превърна в бездумно ликуване. Екнаха гайди и свирки по площадите се извиха волни хора, в горещо увлечение тълпите напиха край императорското шествие, за да изкажат на Асена буйния си възторг. Херолдите, които яздеха начело, облечени в яносиня коприна, тръбяха високо и тържествено да се стори път. Лек ветрец развяваше хоругвите по тримпетите им и по копията на рицарите. Ала търновци искаха да видят ^{с любима?} щастливо лице на своя венценосец, да се докоснат до дрехата му, да целунат ръцете му, да го обгърнат в неизменната си тилпа обич. Викове екнаха:

- Даживее Роберт! Да живее императорът!

Ала ~~Нисоро~~ нови викове се смесиха с тях, надвишиха ги, отекнаха като буря:

- Да живее Анна! Да живее невестата!